DOMSTOLENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)

18. januar 2005 *

I sag C-325/03 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i Domstolens statut, iværksat den 21. juli 2003,

José Luis Zuazaga Meabe, Bilbao (Spanien), ved abogados J.A. Calderón Chavero og N. Moya Fernández,

appellant,

de andre parter i appelsagen:

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ved O. Montalto og I. de Medrano Caballero, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: spansk.

Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (BBVA), Madrid (Spanien), ved abogado J. de Rivera Lamo de Espinosa,

part i sagen for appelkammeret ved Harmoniseringskontoret,
intervenient i appelsagen,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne J.N. Cunha Rodrigues og M. Ilešič (refererende dommer),

generaladvokat: M. Poiares Maduro
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 I appelskriftet har José Luis Zuazaga Meabe nedlagt påstand om ophævelse af den kendelse, der blev afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 28. april 2003, Zuazaga Meabe mod KHIM — BBVA (BLUE) (sag T-15/03, ikke trykt i Samling af Afgørelser, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved Retten frifandt Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (herefter »Harmoniseringskontoret«) for sagsøgerens påstand om annullation af den

afgørelse, der blev truffet af Andet Appelkammer ved Harmoniseringskontoret den 24. oktober 2002 (sag R 918/2001-2) (herefter »den anfægtede afgørelse«), hvorved appelkammeret forkastede Zuazaga Meabes indsigelse mod registrering af ordmærket BLUE, der var ansøgt registreret af Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (herefter »BBVA«).

Sagens baggrund, retsforhandlinger ved Retten og den appellerede kendelse

2 I forbindelse med BBVA's indgivelse af en ansøgning om registrering af ordmærket BLUE som EF-varemærke til Harmoniseringskontoret, rejste Zuazaga Meabe en indsigelse i medfør af artikel 42 i Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1) under henvisning til en risiko for forveksling med det nationale ordmærke BILBAO BLUE, som han er indehaver af.

3 Nævnte indsigelse blev først taget til følge af Harmoniseringskontorets Indsigelsesafdeling og blev derefter forkastet ved den anfægtede afgørelse, der blev meddelt Zuazaga Meabe ved anbefalet brev med modtagelsesbevis, modtaget den 4. november 2002.

4 Zuazaga Meabe anlagde sag ved Retten med påstand om annullation af den anfægtede afgørelse. En kopi af stævningen blev indleveret til Rettens Justitskontor pr. telefax den 3. januar 2003, mens originaleksemplaret blev modtaget den 15. januar 2003.

5 Indledningsvis konstaterede Retten i den appellerede kendelses præmis 8-11, at søgsmålsfristen i henhold til artikel 63, stk. 5, i forordning nr. 40/94 og artikel 102, stk. 2, i Rettens procesreglement for appellantens vedkommende var udløbet den 14. januar 2003.

6 Dernæst bemærkede Retten i den appellerede kendelses præmis 12, at selv om stævningen ganske vist blev indleveret til Rettens Justitskontor pr. telefax den 3. januar 2003 — før udløbet af søgsmålsfristen — blev originaleksemplaret af stævningen derimod først indleveret til Justitskontoret den 15. januar 2003, dvs. efter udløbet af den frist på ti dage, der er fastsat i artikel 43, stk. 6, i Rettens procesreglement, således at der alene kunne tages hensyn til datoen for indgivelsen af originaleksemplaret, og at stævningen derfor var indgivet for sent.

7 Endelig understregede Retten i den appellerede kendelses præmis 13, at appellanten hverken havde godtgjort, endsige påberåbt sig, at der forelå en omstændighed, som ikke kunne forudses, eller force majeure, således at der var grundlag for at fravige den omhandlede frist i medfør af artikel 45, stk. 2, i Domstolens statut.

8 Følgelig fastslog Retten, at det var åbenbart, at sagen ikke kunne antages til realitetsbehandling.

Appellen

9 Appellanten har i sit appelskrift, som støttes på fem anbringender, nedlagt påstand om, at den appellerede kendelse ophæves, og at sagen hjemvises til Retten.

10 Harmoniseringskontoret har givet afkald på at afgive svarskrift.

11 BBVA har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

12 Det fremgår af artikel 119 i Domstolens procesreglement, at er det åbenbart, at appellen, i sin helhed eller delvis, ikke kan antages til realitetsbehandling eller er ugrundet, kan Domstolen, når som helst på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten, ved begrundet kendelse beslutte helt eller delvis at afvise eller forkaste appellen.

Andet, tredje, fjerde og femte anbringende

13 Med det andet, tredje, fjerde og femte anbringende, der skal undersøges under ét, har appellanten kritiseret Retten for at have tilsidesat henholdsvis artikel 102 i Rettens procesreglement og artikel 81, stk. 2, i Domstolens procesreglement, artikel 103 i Rettens procesreglement og artikel 82 i Domstolens procesreglement samt artikel 43, stk. 3 og 6, i Rettens procesreglement.

14 Appellanten har i det væsentligste anført, at disse bestemmelser er udtryk for proportionalitetsprincippet og for en »retlig tolerance« med hensyn til forlængelse af procesfrister, således at den frist på ti dage, der er fastsat i artikel 43, stk. 6, i Rettens procesreglement, til at indgive originaleksemplaret af stævningen, ikke begynder at løbe på datoen for modtagelsen af telefaxen, men på datoen for udløbet af den frist på to måneder og ti dage, der fremgår af bestemmelserne i artikel 63, stk. 5, i forordning nr. 40/94 sammenholdt med nævnte procesreglements artikel 102, stk. 2.

15 I det foreliggende tilfælde udløb den fastsatte frist til at indgive originaleksemplaret af stævningen således ikke den 14. januar 2003, men den 24. januar 2003, og appellantens søgsmål skulle følgelig ikke have været afvist.

16 I denne sammenhæng bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at fællesskabsbestemmelserne vedrørende procesfrister kun kan fraviges, hvis der foreligger ganske særlige omstændigheder, omstændigheder, som ikke kunne forudses, eller force majeure, jf. artikel 45, stk. 2, i Domstolens statut, da kun en streng overholdelse af de nævnte bestemmelser er i overensstemmelse med hensynet til retssikkerheden og nødvendigheden af at undgå enhver forskelsbehandling eller enhver vilkårlighed i retsplejen (jf. bl.a. kendelse af 7.5.1998, sag C-239/97, Irland mod Kommissionen, Sml. I, s. 2655, præmis 7, og af 19.2.2004, sag C-369/03 P, Forum des migrants mod Kommissionen, Sml. I, s. 1981, præmis 16).

17 Det følger af artikel 43, stk. 6, i Rettens procesreglement, at ved afgørelsen af, om procesfristerne er overholdt, gælder den dato, hvor en genpart af det underskrevne originaleksemplar af et processkrift når frem til Rettens Justitskontor pr. telefax, kun, såfremt det underskrevne originaleksemplar af processkriftet indleveres til Justitskontoret senest ti dage efter modtagelsen af telefaxen.

18 Den fortolkning, hvorefter den pågældende frist begynder at løbe fra datoen for udløbet af den frist på to måneder og ti dage, der fremgår af bestemmelserne i artikel 63, stk. 5, i forordning nr. 40/94 sammenholdt med artikel 102, stk. 2, i Rettens procesreglement, uanset datoen for modtagelsen af telefaxen, kan følgelig ikke tages til følge. Det skal navnlig understreges, at når telefaxen som i det foreliggende tilfælde er modtaget mere end ti dage før udløbet af den frist, der er fastsat med henblik på at anlægge sag ved Retten, medfører bestemmelserne i artikel 43, stk. 6, i Rettens procesreglement ikke, at denne frist forlænges.

19 I det foreliggende tilfælde, hvor appellanten sendte stævningen pr. telefax indgået den 3. januar 2003, skulle originaleksemplaret af stævningen have været indleveret til Rettens Justitskontor senest den 13. januar 2003, for at denne telefax kunne tages i betragtning. Eftersom originaleksemplaret af stævningen først blev indleveret den 15. januar 2003, har Retten med rette fastslået, at alene denne dato skulle tages i betragtning ved bedømmelsen af, om søgsmålsfristerne var overholdt.

20 Det andet, tredje, fjerde og femte anbringende må således alle forkastes som åbenbart ugrundede.

Første anbringende

21 Med det første anbringende har appellanten anført, at Retten har tilsidesat artikel 45 i Domstolens statut ved ikke at fastslå, at der forelå force majeure i denne artikels forstand.

22 Appellanten har anført, at han gav originaleksemplaret af stævningen til selskabet Cibeles Mailing SA (herefter »Cibeles Mailing«) den 7. januar 2003, dvs. syv dage før udløbet af søgsmålsfristen, med henblik på stævningens indlevering til det spanske postvæsen. Den forsinkelse, hvormed denne forsendelse blev indleveret til Rettens Justitskontor, var følgelig ikke til at forudse. Appellanten er af den opfattelse, at han ikke kan kritiseres for ikke at have benyttet en hurtigere forsendelsesmåde (privat kurérservice), eftersom forsendelser med postvæsenet er den sikreste og mest effektive forsendelsesmåde i Spanien.

23 Appellanten har tilføjet, at når en part har gjort alt, hvad der var muligt for at overdrage bekræftelsesskrivelsen til en sædvanlig administrativ tjeneste, er Retten i henhold til proportionalitetsprincippet forpligtet til at lempe fristerne.

24 Indledningsvis bemærkes, at Retten, der har truffet afgørelse ved kendelse på grundlag af artikel 111 i Rettens procesreglement, ikke har underrettet Zuazaga Meabe om, at den agtede at afvise søgsmålet som for sent anlagt, og ikke har opfordret den pågældende til at begrunde den forsinkelse, hvormed originaleksem-

plaret af stævningen blev indleveret til Justitskontoret. Appellanten kan således ikke kritiseres for først at have fremført, at der foreligger force majeure, under appellen.

25 Begrebet »force majeure« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 45 i Domstolens statut, omfatter ud over et objektivt element, hvorefter der skal foreligge usædvanlige vanskeligheder, som den pågældende ikke har indflydelse på, også et subjektivt element, hvorefter vedkommende med henblik på at undgå konsekvenserne af de usædvanlige begivenheder skal træffe egnede foranstaltninger, idet det dog ikke kræves, at den pågældende træffer urimeligt belastende foranstaltninger. Den pågældende skal navnlig nøje følge procedurens forløb og herunder udvise agtpågivenhed med henblik på at overholde de fastsatte frister (dom af 15.12.1994, sag C-195/91 P, Bayer mod Kommissionen, Sml. I, s. 5619, præmis 32). Der kan således ikke være tale om force majeure i en situation, hvor en omhyggelig og fornuftig person objektivt ville have været i stand til at undgå, at en søgsmålsfrist udløb (dom af 12.7.1984, sag 209/83, Ferriera Valsabbia mod Kommissionen, Sml. s. 3089, præmis 22).

26 I det foreliggende tilfælde fremgår det af appellen, at Zuazaga Meabe efter at have sendt telefaxen lod fire dage forløbe, før han — kun syv dage før udløbet af søgsmålsfristen — overgav originaleksemplaret af stævningen ikke direkte til postvæsenet, men til Cibeles Mailing, som for sin del ventede to dage, før selskabet sendte dokumentet med anbefalet post til Rettens Justitskontor. Det følger heraf, at Zuazaga Meabe med sin adfærd har forøget risikoen for, at stævningen ville blive indleveret for sent til Retten, og således ikke har udvist den agtpågivenhed, som må forventes af en normalt opmærksom sagsøger, med henblik på at overholde fristerne.

27 En sådan mangel på agtpågivenhed udelukker, at der kan være tale om force majeure, og det første anbringende må derfor forkastes som åbenbart ugrundet.

28 Herefter må appellen forkastes som åbenbart ugrundet.

Sagens omkostninger

29 Artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, som i henhold til procesreglementets artikel 118 finder anvendelse i appelsager, bestemmer i stk. 1, at afgørelsen om sagens omkostninger træffes ved den dom eller kendelse, hvormed sagen afsluttes, og i stk. 2, at det pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da BBVA har påstået appellanten tilpligtet at betale sagens omkostninger, og da appellanten har tabt sagen, må han tilpligtes, foruden at bære sine egne omkostninger, at betale intervenientens omkostninger. Da Harmoniseringskontoret ikke har nedlagt påstand om, at det pålægges appellanten at betale sagens omkostninger, bærer Harmoniseringskontoret derimod sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser bestemmer Domstolen (Fjerde Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) José Luis Zuazaga Meabe bærer, foruden sine egne omkostninger, de omkostninger, der er afholdt af Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA.

3) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) bærer sine egne omkostninger.

Underskrifter